Proletari din toate țările, uniți-vă !
La luptă pentru cauza Partidului Comunist Român, fii gata !

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

Anul XVI nr. 4 (1048) * miercuri 26 ianuarie 1966 * 8 pagini 30 bani

Chipul clasei

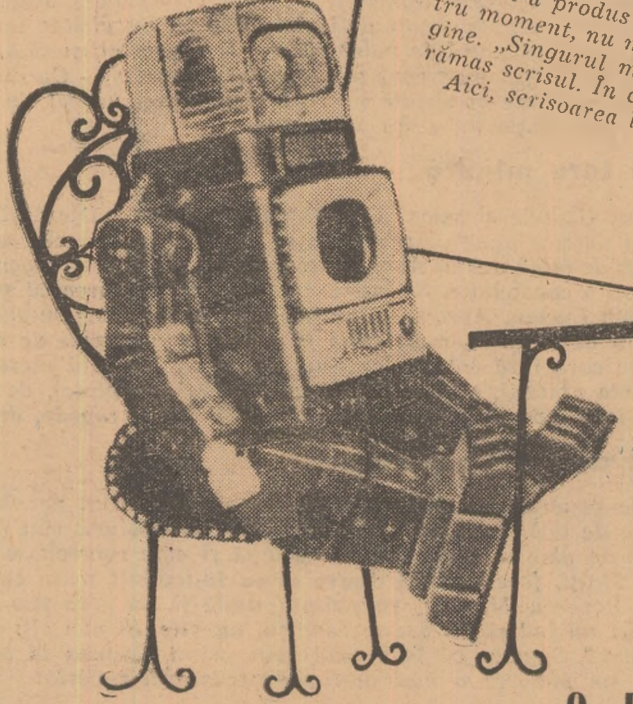
de Costache ANTON

O scrisoare neterminată

Ieri dimineață, cînd am intrat în redacție, mă aștepta un plic. L-am deschis și ce credeți ? În locul unei scrisori (așa cum sînt toate scrisorile) am găsit cîteva din benzile acelea strălucitoare pe care își imprimă scrisul Sin. M-am uitat peste ele o dată, de două ori, de zece ori, dar n-am înțeles nimic. Sin sau nu-și isprăvise scrisoarea, sau. din neatenție, încurcase benzile. Nu era clar decît începutul. Astfel, am aflat că sosise în Galați, că văzuse Dunărea, că stătea de două zile la Școala generală nr. 24 — de unde ne-ar fi transmis multe lucruri interesante, dacă nu s-ar fi accidentat. Vrînd să prindă un episod palpitant dintr-o bătălie cu bulgări de zăpadă, a fost lovit de-o ghiulea. Șocul i-a produs un scurt-circuit și de aceea, pentru moment, nu mai putea să transmită nici o imagine. „Singurul mijloc de a vă trimite vești, mi-a rămas scrisul. În clasa a IV-a C"...

Aici, scrisoarea lui Sin se întrerupea fără nici o

(Continuare în pag. 3-a)

Un om delicat = un om slab ?

de Nina CASIAN

Cît de mult se înșală cei care cred că delicatețea este o calitate a oamenilor slabi ! Se întîmplă ca un om cu o comportare atentă și prevenitoare, un om căruia nu-i place să jignească sau să șocheze, să fie considerat de către unii drept un ins șters, fără personalitate. În realitate, numai un om cu o puternică personalitate poate fi atent la ceilalți, îi poate ajuta cu inteligența și gene[illegible]

A fi delica[illegible] nu înseamnă nicidecum [illegible] concesii, a trece [illegible] lile cuiva fă[illegible] a lua atitudine. Dar, observind greșeala unui coleg sau a unui prieten al tău, se pune problema *felului* în care îl vei face să o recunoască și să o îndrepte. O reacție brutală nu e de natură să-l facă pe cel care a greșit să se analizeze în profunzime și să încerce o reparație. Dimpotrivă, o discuție plină de tact și de respect îl va face receptiv și îl va stimula. Intransigența și delicatețea pot merge foarte bine mînă în mînă.

Se înșală, de asemenea, cei care cred că delicatețea este un fel de snobism, o „fandoseală". „Ce faci pe *delicatul ?*" am auzit, uneori, spunîndu-i-se celui care arăta mai multă sensibilitate în vreo împrejurare. De aci, și tendința unor tineri de a se purta „bărbătește", răstălmăcind cuvîntul și confundîndu-l cu grosolănia și duritatea. Astfel de manifestări dovedesc, dimpotrivă, că cei în cauză sînt niște oameni slabi, care au ne[illegible] o gesticulație [illegible]oasă pentru a se [illegible]

[illegible]șit, delicatețea [illegible] strînsă legătură [illegible]ctul față de om, cu corectitudinea și armonia relațiilor dintre oamenii cu aceeași structură morală, cu ideea de demnitate.

Delicatețea nu este numai înăscută, ea poate fi dobîndită prin auto-educare. Pe stradă, în tramvai sau la școală, și, mai tîrziu, la locul de muncă, această trăsătură poate fi unul dintre cele mai prețioase semne ale dragostei față de om, un important ajutor în înțelegerea reciprocă, un sprijin al pûrității.

BLOC NOTES

O FAPTĂ OBIȘNUITĂ

Intr-una din zilele trecute, mai mulți pionieri de la Școala generală nr. 159 din București, se jucau cu săniuțele. Între timp, ei au observat că din trenul Alexandria—București s-a rostogolit o valiză. Pionierii Petre Velicu din clasa a VII-a B și Petrescu I[illegible] din clasa a VI-a A, au luat-o și au dus-o la postul de miliție. După cîtva timp aici, s-a prezentat posesorul valizei, care le-a mulțumit bucuros.

Este una din numeroasele fapte de cinste de care dau dovadă pionierii și școlarii din patria noastră ! O faptă obișnuită...

prof. Florian CHIRCULESCU

„MUNCA, ROADE, AVÎNT". Linogravură executată de Haragsin Annelise, elevă la Școala generală nr. 8 din Arad.

DIN VIAȚA PIONIEREASCĂ

RAID PRIN... CONSTELAȚII

De cîte ori, vara, în serile senine și calde, nu v-ați ridicat privirile spre cerul spuzit de stele !... Și cineva, cineva mai mare — un tovarăș instructor sau profesor, uneori tata ori mama, un frate sau coleg — v-au spus : „Vedeți, acela e Carul Mare, celălalt e Carul Mic, acolo sînt Gemenii..." Și tot așa, îndreptîndu-vă privirile în cîte un loc de pe imensa hartă a cerului, v-a arătat o mulțime de constelații.

Sînt însă, constelații ce pot fi văzute nu numai pe harta cerului, ci și în mai toate... școlile generale. Ca să vă convingeți, vă invit să facem împreună un scurt raid prin cîteva dintre ele.

Mi-am pus ochelarii de soare

Școala generală nr. 3 din Pitești. Era într-o recreație și de cum am pășit pe coridoare a trebuit să-mi pun repede ochelarii de soare, căci începuseră să mă usture ochii de atîta strălucire. Nimerisem în mijlocul unei constelații mari de tot. Unde mă uitam, numai steluțe, steluțe purpurii, prinse pe uniformele pionierilor. Am aflat că această constelație se compune din 206 steluțe. Știți și voi că steluțele acestea răsar acolo unde pionierii le merită, unde se străduiesc să le merite. Și Ionescu Gabriela, și Nicolescu Doina, și Diaconu Georgeta, și Bucur Sever — (toți purtători ai distincțiilor pionierești) au numai note de la 7 în sus. Ei au vizitat șantierul Hidrocentralei „Gheorghe Gheorghiu-Dej" și Combinatul de industrializarea lemnului, și G.A.S. „Ștefănești" și cîteva cooperative agricole de producție, au trecut toate normele sportive... Cu alte cuvinte, pionierii de la această școală au îndeplinit toate condițiile prevăzute în regulamentul de acordare a distincțiilor pionierești. De aceea constelația lor e așa de mare !

Mărioara e tare mîndră

Au vizitat Uzinele chimice „Govora" și schela petroliferă „Tătărani", au ținut o adunare intitulată „Drumul notelor bune", fiecare s-a străduit să lucreze cîte un obiect folositor... Și multe, multe alte activități de felul acesta. Apoi, dintr-o dată, și în Școala generală nr. 5 din Rîmnicu-Vîlcea a început să apară o constelație. Steluțele au prins să strălucească pe piepturile celor mai destoinici pionieri : Ionescu Lucian, Avram Luminița, Alexandru Ion, Dumitrescu Mihaela... Ba chiar și pe piepturile unora care nu cu mult timp în urmă luau și note de 5 și 6 (Codleanu Gabriel și Căpățînă Viorel), pe care însă colegii lor i-au ajutat să le poată merita din plin. Pioniera Stoian Mărioara, președinta unității, e tare mîndră (și pe bună dreptate), de constelația din unitatea ei : 100 de steluțe ! Și încă alte 60 care urmau să răsară foarte repede, după cum mi-a spus ea.

Mi-am scos ochelarii de soare

La Școala generală nr. 2 din Urziceni n-am mai avut nevoie de ochelarii de soare. Constelația de aici abia de licărea un picușor. Și cum ar fi strălucit mai mult cînd nu are decît... șapte steluțe ? Pionierii de aici nu se străduiesc să aibă și ei o constelație mare, strălucitoare, care să-ți ia ochii ? Ba da. Mulți, foarte mulți dintre ei au îndeplinit toate condițiile. Steluțele însă... n-au răsărit. De ce ? Popescu Marieta, președinta unității, nu prea știe ce să spună. S-au pregătit și atît. Dar cîți pionieri au îndeplinit aceste condiții, nu știe. Și nici cîți sînt pe parcurs să le îndeplinească. Ce-i de făcut ? Sperăm că în curînd vom primi răspuns la această întrebare. Și poate că la acest răspuns, pe Marieta o va ajuta și instructorul superior.

Constantin DIACONU

Desen : Stela CREȚU

Cînd era de vîrsta voastră

EMIL RACOVIȚĂ

O zi de toamnă din anul 1880. Pe o stradă mărginașe a Iașului, doi copii.

— De ce nu vrei să dai drumul salamandrei ?

— Eu am prins-o și vreau să mă joc cu ea !

Sandu se și îndepărtase, sărind într-un picior, cu borcanul în mînă. Elevul Racoviță Emil rămase singur, frămîntîndu-și înciudat mîinile, în timp ce ochii i se umeziseră, gîndindu-se la soarta ce-o aștepta pe mica salamandră. Și lui îi plăcea să observe animalele, dar nu închise, ci în libertate, pentru a le cunoaște adevărata fire.

Un fluture cu aripi portocalii și linii negre ce se întretăiau într-un desen geometric, trecu în zbor jucăuș prin fața ochilor lui Emil. Copilul se uita după mica vietate cu priviri pline de admirație.

— Ce-i cu tine, Emile, în mijlocul drumului ?

— Domnule învățător, poate dumneavoastră mă veți ajuta !

— Despre ce este vorba ?

— Apoi, domnule Creangă, să vedeți : Sandu a prins mai adineauri, dincolo de hotarul orașului, o salamandră și nu vrea să-i dea drumul.

— Aaa ! ! Să-i dea drumul ? Și de ce, mă rog ?

— A băgat biata vietate într-un borcan și în felul acesta va muri cu siguranță. Și este atît de frumoasă, domnule învățător ! Are pielea neagră cu pete mari, galbene !

— Vrei să mergem împreună și să-l hotărîm să dea drumul salamandrei ?

Nu peste mult timp, din mijlocul unei roate de copii gălăgioși, salamandra sări prin iarbă, bucurîndu-se de libertatea regăsită.

— Ce-oi fi avînd tu cu toate gîngăniile și animalele pămîntului, Emile ? În fiecare zi îmi vii cu alta !

— Le iubesc, domnule Creangă ! Îmi place să le cunosc viața, obiceiurile !

— Atunci șezi colea, să-ți spun ceva. Există o știință anume care se ocupă cu studierea lor.

...N-avea decît 12 ani în acea toamnă, dar dragostea pentru natură, născută în sufletu-i gingaș, avea să-l caracterizeze pe Emil Racoviță de-a lungul întregii sale vieți.

Printr-o muncă neobosită, prin studiu aprofundat, copilul Iașului și discipolul marilor dascăli Ion Creangă și Grigore Cobălcescu a devenit un savant naturalist de reputație mondială. De numele lui vor fi apoi legate numeroase cercetări întreprinse pe îndepărtatele meleaguri ale împărăției de gheață ale Antarcticei, în adîncul apelor Mediteranei,

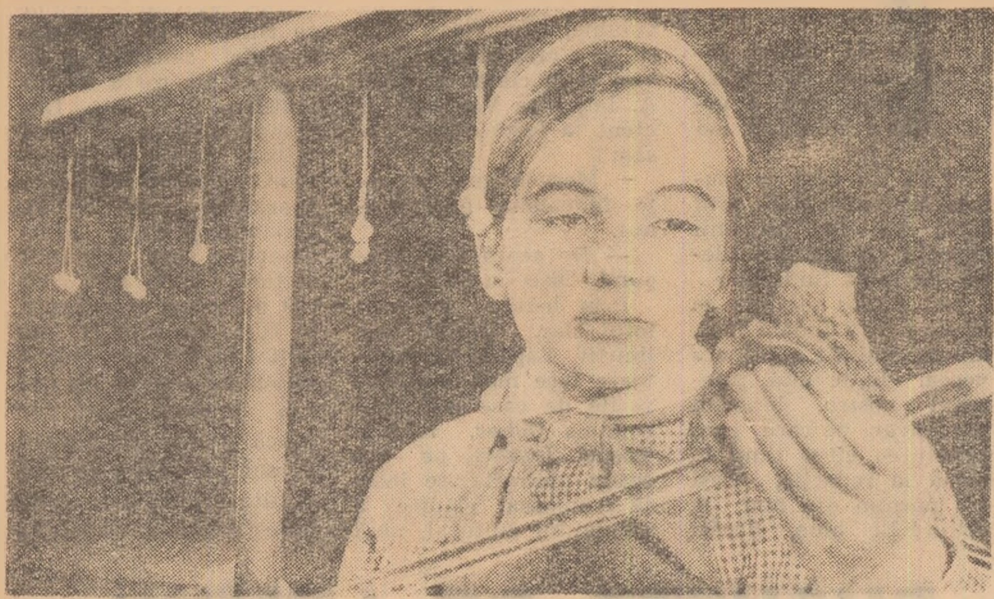

în minunata lume din palatele de calcar ale peșterilor din țara sa sau din Iugoslavia, Franța, Spania, Africa.

Peste ani și decenii, el a inițiat chiar o nouă ramură științifică — speologia, care se ocupă cu studiul vieții animalelor din peșteri.

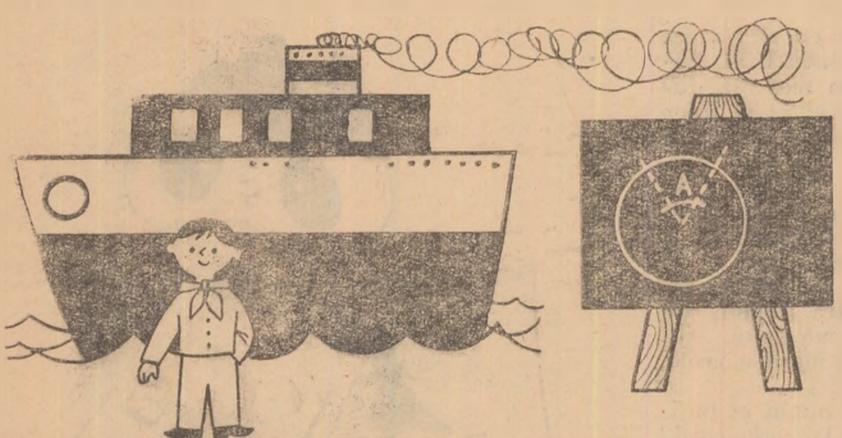
„...*Noi nu numai că îți sîntem recunoscători pentru ceea ce ai făcut* — spunea un alt mare savant, Grigore Antipa, în discursul de primire al lui Racoviță ca membru al Academiei Române — *dar sîntem mîndri că opera ta de maestru poartă pecetea geniului creator al poporului nostru*".

Val. TEBEICA

Poate face minuni o baghetă ?
— Da, îți va răspunde pioniera Dudu Georgeta, din clasa a IV-a, Liceul „Aurel Vlaicu" din București. Dar, va completa ea, numai după ce vei învăța despre... electrizarea corpurilor.

Foto : Gr. PREPELIȚA

Chipul clasei

(Urmare din pag. 1-a)

explicație. Pe celelalte două benzi se vedeau niște desene : un vapor uriaș, lîngă el un băiețaș de-o șchioapă, cîteva șiruri de bănci curate, o tablă pe care erau desenate cu creta mai multe cercuri...

Am stat aproape toată dimineața aplecat peste aceste benzi — dar n-am reușit să fac nici o legătură între scrisoare și desenele acelea ciudate. Spre prînz mi-a răsărit în minte o întrebare : oare nu cumva Sin rămăsese... fără baterii ? Poate că accidentul a fost mult mai grav. Și Sin, în prima clipă, nu și-o fi dat seama... Am privit ceasul : era unu și jumătate ! Și spre Galați pleca un tren abia la patru fără zece.

Ora de caligrafie

În clasa a IV-a C ora de caligrafie era pe sfîrșite, dar în bănci nu se simțea lucrul acesta. Adică nu se plimba nimeni de ici-colo, nu se auzeau șoapte, murmure, rîsete. Și nici nu zburau pe deasupra capetelor ghemotoace de hîrtie, căciuli sau serviete, așa cum se întîmplă în alte clase unde orele de desen și caligrafie sînt un fel de recreații mai mari. Elevii stăteau aplecați asupra caietelor, iar penițele făceau adevărate minuni. Drept dovadă, elevele Busuioc Elena și Luca Carmen au primit cîte un zece. Caligrafia părea să aibă aici drepturi egale cu istoria, cu geografia, cu matematica...

Această descoperire a fost numai un început. Au urmat, bineînțeles, și altele. Așa, am descoperit băncile curate, din desenele lui Sin. Pînă aproape de sfîrșitul orei nici nu le observasem. Am descoperit și vaporul... Tot aici în clasă. De fapt, întîi l-am descoperit pe Bălăceanu Bogdan. Vaporul, desenat pe insigna prinsă lîngă cravata de pionier, era doar un simbol, care ni-l arăta pe Bogdan nu numai ca pe un elev silitor, cu medii de zece la toate materiile, ci și ca pe un pasionat constructor de navomodele.

Altă descoperire

Colegii și colegele lui Bogdan, (Benescu Lucian, Popa Valeria, Sofrone Elisabeta) mi-au povestit multe întîmplări din clasă. Așa am aflat de ce stă elevul Simion Vasile în banca întîia.

Vasile e un băiat scund, roșcovan și cam neastîmpărat. Aproape tot timpul are un cucui, o julitură, ceva de făcut în ore și bineînțeles, motive cu care încearcă să se justifice. „El n-a fost de vină, dar dacă..." Spre a-i mai domoli neastîmpărul, clasa a hotărît să-l mute în prima bancă.

Tot clasa a hotărît să-i cheme la ore de meditații pe cei cîțiva elevi rămași în urmă cu învățătura : Cerchez Cornelia, Ene Vasile, Luparu Mihai, Constantin Ionel.

Înainte de plecare, în timp ce răsfoiam carnetul de însemnări, am făcut altă descoperire. Am descoperit chipul clasei. Cînd intri într-o clasă, vezi imediat catedra, tabla, băncile, elevii. Totuși, chipul adevărat al clasei rămîne adesea necunoscut ori greu de ghicit. El se conturează de obicei din întîmplări și fapte. Și aceste fapte îl întunecă sau îl luminează...

În stradă, l-am zărit pe Sin. Mă aștepta zîmbind cu toate becurile. M-am repezit spre el.

— Ce faci, Sin ? Cum te simți ? Mi-ai scris că ești accidentat.

— Am fost. Dar am găsit la Casa pionierilor o siguranță, am înlocuit-o pe cea arsă și nu mai am nimic.

Și ca să mi-o dovedească, a făcut repede un bulgăre de zăpadă. Avea chef de joacă.

VEȘTI DIN ȘCOLI

● De curînd, la Școala generală din comuna Mihăilești, raionul Drăgănești, a fost o mare sărbătoare : elevii dintr-a III-a, care au obținut numai note de 10 la toate materiile, au fost primiți în rîndurile pionierilor. Cu acest prilej orchestra de mandoline a școlii, formată din 35 de pionieri, a prezentat un program muzical.

● Nu de mult, cei mai mici școlari de la Școala generală din comuna *Sărățeanca*, raionul Buzău, au prezentat pe scena căminului cultural un program artistic. După cîntece, dansuri și poezii, micii artiști „au jucat" în sceneta „Viorel și coana Minciună Mare". Aplauzele sătenilor au răsplătit din plin priceperea și talentul „artiștilor".

CATALOAGELE RĂMÎN DESCHISE

O dată cu sosirea primelor zile ale trimestrului II, pionierii și elevii de la Școala generală nr. 1 din Urziceni au hotărît să învețe și mai bine, să fie mai atenți la ore, iar răspunsurile lor să fie cît mai complete. Pe filele cataloagelor au și îmbobocit primele note bune — roadele străduinței lor. Pe cine aș putea să evidențiez mai întîi ? Poate pe pioniera Constantin Luiza din clasa a V-a, care fiind ascultată la gramatică, a obținut nota 10, sau pe Oprescu Florian, din clasa a VIII-a B, care la fizică a fost notat cu 9, sau pe Paraschiv Nicolae, care a primit nota 8 la limba română, sau... și aș putea continua cu numeroase exemple.

Îndemnul fruntașilor, de a învăța cu sîrguință, este urmat de toți școlarii căci... cataloagele rămîn deschise.

prof. Gheorghe GHEORGHIU

Neastîmpărații fulgi de zăpadă te îndeamnă la joacă. Acum însă nu-i timp, în curînd va suna clopoțelul.

MUZEUL ȘCOLII

Micii arheologi înarmați cu uneltele necesare, deseori cercetează terenurile din împrejurimi, unde în urmă cu sute de ani au locuit strămoșii noștri. De curînd pionierul Diaconu Ionel, după săptămîni de cercetare, a găsit mai multe monede datînd din anul 1816. De asemenea, Goagă Elena a descoperit chiar în ograda ei un vas vechi, gravat cu flori. Aceste obiecte, precum și altele pe care le-am găsit, sînt predate muzeului nostru din școală, cu care ne mîndrim din toată inima.

CORNEA MARIAN
Școala generală com. Mîrșani, raionul Caracal

Un mozaic vesel

de Florin IORDACHESCU

GLUME

Profesorul : — Dacă ai nordul în stînga, ce ai în dreapta ?
Elevul : — Creta !

EPIGRAME

NELĂMURITUL

E amărît : de 1 are parte
Deși la teză-a copiat din carte
Și lămurit de loc acuma nu-i :
Greșeala e a cărții sau a lui ?

ECONOMUL

Econom voind să fie
A-ntrecut orice măsură,
C-a făcut economie
Pînă și la-nvățătură.

SCUZĂ

La matematică, în clasă,
Cînd o problemă i s-a dat,
N-a rezolvat-o : s-a scuzat
Că l-a uitat pe X acasă.

AMABILUL

Nici la-nvățătură el nu se desminte
Că este amabil și bine crescut :
Astfel se explică cum de s-a făcut
C-a lăsat pe alții să i-o ia-nainte !

Profesorul : — Care e cel mai prețios metal ?
Elevul : — Alama.
Profesorul : .. ?
Elevul : — Din alamă este făcut clopoțelul care sună de ieșire.

DIN ÎNSEMNĂRILE LUI L. NEVICĂ

Pe mama tare rău am supărat-o
C-am luat un doi la teză — notă rea;
I-am explicat că nu e vina mea:
N-am luat-o eu, profesorul mea dat-o.

Cam multe lucruri sînt rămase
Nelămurite-n mintea mea:
Cînd fumul nu se inventase,
Locomotiva cum mergea?

CĂSUȚA VECHE

Am revăzut căsuța veche-n care
Mă întîlneam cu Gruia lui Novac,
Și azvîrleam cu buzduganu-n soare.

Demult, mi se părea atît de mare
Că de la pat și pînă lîngă ușă
Aveam de străbătut o lungă cale.

Mă mir acum ce mică e, și joasă,
Cu streașina pe stîlpii vechi de lemn
Și cu o ferestruică-ntunecoasă.

Pe-atunci mi se părea că e destulă
Să-mi intre-n casă soarele și cerul
Deși avea... mistere prin unghere
Și numai fantezia mea putea
Să descifreze umbrele din ea.

Cum șade aplecată într-o rînă
Atît de mitilică și bătrînă
Îmi pare că din depărtări i-ascult
Oftatul ei bătrîn rămas în lut.

În fața ei — clădită pe-altă vatră
O casă nouă, cu ferestre-n soare,
Cu stîlpi de zid și scările de piatră,
Îi duce parcă umbra în spinare.
Iar cînd îi umple soarele pridvorul

Surîde ca o gazdă primitoare
Ce-ntîmpină, masivă, viitorul.

M. CALIN

Pornind de la marile obiective de viitor, partidul nostru a trasat sarcina intensificării activității de cercetare științifică și folosirii pe cale tot mai largă a rezultatelor ei, în producție, în tehnică și economie — oamenii de știință, cercetătorii contribuind astfel la progresul neîntrerupt al orînduirii socialiste.

În fotografie: **Un grup de geologi la lucru, cercetînd tainele rocilor.**

BUCHETE DE LUMINI...

Ca de obicei, lucram la masa mea cînd, o voce subțirică mă opri:

— Ei, nu vezi ce frumos e afară? Hai prin sate, pe la prietenii noștrii! N-am mai plecat de mult împreună...

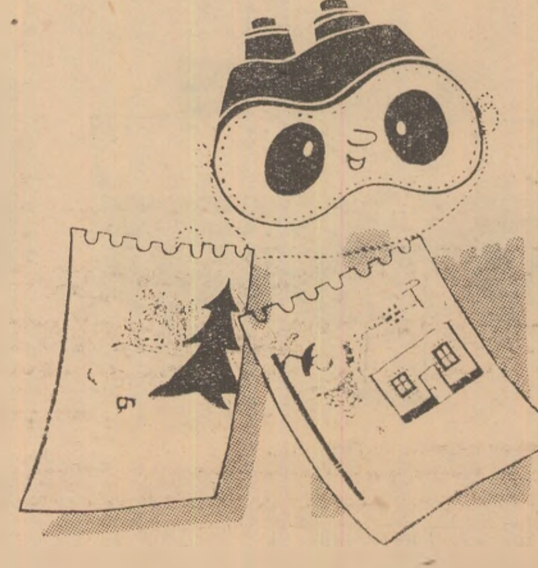
Am rămas uimită: ce să fie oare? Îndată însă, mi-am amintit a cui era vocea. Ia te uită, prietenul nostru, binoclul năzdrăvan, pe care l-am primit cu cîtva timp în urmă la redacție, vrea s-o pornim din nou la drum! Ei bine, dacă-i așa, am zis eu, să nu mai stăm pe gînduri. Și, după ce l-am scos din dulap, am încercat să fixez coordonatele drumului nostru.

— Întîi, și-ntîi, să mergem la Archip Vasile din satul **Luminiș**, a cerut năzdrăvanul.

— Cum, tocmai în raionul **Piatra Neamț**, am căutat să mă opun, știi ce zăpadă mare e acolo, și ce frig?!

— Nu-i nimic, se încăpățînă el. Direcția nord!

Am învîrtit butonul de comandă și deodată încăperea s-a umplut de șuierul rece al zăpezii viscolite. N-au trecut decît două secunde și iată, prin lentilele binoclului văd un luminiș.

Unde-o fi Archip?

În sat am ajuns, dar unde-o fi prietenul nostru? La marginea satului iată copiii pe derdeluș. Privim cu atenție fiecare chip îmbujorat de ger, dar Vasilică nu e. Dirijăm direcția pe ulița mare a satului și privim, privim pînă ajungem în dreptul unei clădiri noi. E școala generală! Iată, pe coridoare e liniște. Școlarii sînt la ore. Fără să-i deranjăm, vedem laboratorul cu tot felul de aparate, sala de sport, biblioteca cu aproape trei mii de volume. Încetișor, fără să ne simtă nimeni, privim și în clasa a VII-a A. Iată-l pe Vasilică. E atent la lecție. Să-l lăsăm!

— Mergem mai departe, îndeamnă năzdrăvanul.

— De acord, îi răspund. Direcția sud!

Prin lentile se vede totul clar. Vîntul s-a liniștit. Zăpada strălucitoare face mai frumoase zecile de case noi din comuna **Gohor**, raionul **Tecuci**. Înainte, pe șoseaua pietruită, se înalță frumoasa clădire a căminului cultural, noul magazin universal cu vitrinele încărcate de mărfuri. Școala generală nr. 1 (în comună sînt două școli).

Începe să se însereze. Privim peisaje, orașe și sate din regiunile Ploiești, București, Argeș, Oltenia. Afară se întunecă. De undeva, dintre două dealuri, răzbate strălucirea unor...

...Lumini

Ce să fie oare? Un orășel? Nu, nu se poate, în direcția aceasta este așezată comuna **Vîrtopu** din raionul **Băilești**. Da, da, am sosit în comuna de curînd electrificată. Bucuria sătenilor e de nespus! Pe șosea e un continuu du-te-vino. Din numeroasele case noi răzbat luminile becurilor, melodiile vesele ale aparatelor de radio. Vîrstnici și copii se-ndreaptă spre căminul cultural, unde sala cu 500 de locuri îi așteaptă la film. În case și pe uliți toți vorbesc despre comuna lor și au de ce; sub lumina becurilor parcă e mai frumoasă! În sus, pe șosea, se văd și alte clădiri noi. Una parcă e școala, cealaltă...

— Ce s-a întîmplat, prietene, întreb eu, nu pot desluși imaginea?

— Nici nu mă mir, răspunde binoclul abia șoptit, simt că-mi îngheață lentilele. Iar începe gerul...

Cînd am auzit asta, am întors butonul și binoclul s-a oprit din funcțiune. Era, desigur, tare obosit, căci nu s-a împotrivit cînd l-am pus la locul lui în dulap. Să se odihnească, mi-am zis, căci cine știe, poate mîine, pornim iar să vedem ce e nou la prietenii noștri prin alte sate.

Lidia NOVAC

OCOLUL LUMII PE JOS (II)

de Al. Dinu IFRIM

Zăpada avea o strălucire albastră, ireală. Și părea fără sfîrșit. Harap, înhămat la o sanie improvizată, se oprea din cînd în cînd și lingea ninsoarea spulberată de vînt. Să-și potolească setea.

N-aveau de unde să-i dea apă. Sorbiseră ultima picătură, iar bidoanele sunau goale la șold.

— N-om fi rătăcit cumva drumul?!

— Nu se poate. Călăuza părea un om destoinic, cunoștea bine locurile.

— Așa e. Și apoi, nu ne-am abătut de la poteca pe care ne-a arătat-o. Să mai consultăm, totuși, harta.

Degetul înghețat întîlni pe foaia despăturită jos, pe zăpadă, peninsula Kamciatka, apoi, mai sus, Ciukotka. Acul busolei indica o orientare bună. Nu se îndepărtaseră de linia trasată cu creionul roșu pe hîrtie.

Și totuși...

O ceață alb-albăstruie se întindea în față, închizînd ca o perdea înaltă orizontul. Nu se mai zărea nimic, nici o colibă. Ultima așezare pe care o părăsiseră, rămăsese în urmă, învăluită în aceeași ceață difuză.

Grozav e pe plajă — gheața e curată și... răcoroasă, așa cum ne place nouă, focilor!

Porniră mai departe, tăcuți, cu umerii înainte, răzbind cu greu prin viscol. Spulberată în rafale, zăpada se așeza în valuri subțiri, pe care Harap le călca anevoie, răsuflînd greu, săltîndu-și speriat capul într-o parte și alta.

— Afurisită vreme!

— Și-i frig, nu glumă. Pe valea Gangelui era altfel.

Pe valea Gangelui!... Cît timp a trecut de cînd i-au purtat pașii pe pămîntul indian!

Și Harap, ce scandal a făcut într-o seară! Înoptaseră lîngă o pădurice de bambus, pe malul Gangelui. Au întins cortul și s-au culcat. Deodată, Harap a țîșnit din gura cortului, unde ațipise. S-a aruncat la rădăcina unui copac, rîcîind cu picioarele, alergînd în jur.

— N-ai ce să le faci, fii cuminte!

L-au adus în cort.

Sus, pe crengile care se legănau deasupra valurilor, atîrnau un fel de felinare sferice. Cuiburi ale păsării baya, care strălucesc în întuneric. Pasărea, după ce-și construiește cuibul din fire de păr și mușchi de copac, îl tencuiește cu argilă, apoi îl căptușește cu... licurici. Ca să lumineze noaptea, să nu se apropie dușmanii de cuib.

Harap zărise cuiburile strălucind, mișcîndu-se într-o parte și în alta, în întuneric. Se speriase și începuse să latre.

...Frigul arde obrajii, așezînd o promoroacă groasă în bărbile crescute în voie ale călătorilor. Și poate, tocmai fiindcă e ger, revin imagini cu vegetație luxuriantă, cu soare și arșiță, cu caravane străbătînd împreună cu ei deserturi africane. Clopoțeii atîrnați de gîtul cămilelor sună în urechi, și-i văd aievea parcă pe stăpînii lor privindu-i cu mirare că nu vor să ia loc pe cocoașa cămilelor, să se odihnească; ci merg numai pe jos, pe drumurile acoperite de nisip.

Dar cîte peisaje pline de soare nu-ți pot veni în minte cînd ești pornit pe drum lung de zăpadă și viscol!...

La Yokohama sau la Tokio, în „țara soarelui răsare", au întîlnit peisaje unice în frumusețe, lucruri deosebit de curioase. Japonezul te primește de obicei îmbrăcat într-un kimono, pe care nu-l schimbă niciodată. Adică... stofa, culoarea, croiala rămîn aceleași toată viața, oricîte kimo-

UN MILITANT NEÎNFRICAT AL CLASEI MUNCITOARE

Constantin David

S-a născut la București, în familia unui muncitor, în primăvara anului 1908, la 25 aprilie. Grijile și necazurile l-au luat de mic, ca pe toți cei ca el. Cînd crește ceva mai măricel, micul Constantin apucă drumul uzinei ,astfel că, la nici 14 ani, îl aflăm ucenic la Atelierele C.F.R. „Grivița". În timpul uceniciei, cît și mai tîrziu, cînd iese lucrător strungar, Constantin David cunoaște din plin viața grea a tineretului, crunta exploatare la care era supusă clasa muncitoare de către capitaliști. Fire energică, vulcanică, se simte atras de cei care apărau cauza celor mulți, de luptători hotărîți și curajoși — revoluționarii, și curînd, își dă seama că singura cale prin care muncitorimea putea să-și apere interesele vitale, să-și făurească o viață mai bună, era calea luptei clasei muncitoare sub conducerea partidului.

Primii pași pe drumul călirii sale revoluționare îi face în cadrul organizației U.T.C. și al sindicatului C.F.R. de la „Grivița".

Din armată, se întoarce în mijlocul tovarășilor săi de la „Grivița", pe care-i găsește pregătind, sub conducerea Partidului Comunist Român, puternicele bătălii de clasă din ianuarie-februarie 1933. El își află locul lîngă tovarășii săi de luptă, la a căror organizare și mobilizare participă cu însuflețire, ceea ce-i atrage dragostea acestora și ura claselor avute, care-l întemnițează. Aici însă, în închisorile burghezo-moșierimii, vine în contact cu cadre de bază ale partidului și mișcării muncitorești, și zidurile mohorîte ale temniței se transformă pentru el într-o nouă școală de călire revoluționară.

După eliberarea din închisoare, în 1934, Constantin David a fost primit în rîndurile membrilor Partidului Comunist Român — titlu de înaltă cinste proletară, pe care l-a păstrat cu demnitate, pînă la sfîrșitul tragic al vieții sale.

Timp de 12 ani, Constantin David muncește neobosit, curajos și dîrz, la început ca activist al organizației tineretului comunist și al sindicatului ceferist, apoi îndeplinind diferite munci de răspundere în organizațiile de partid din orașul București, regiunile Dunărea de Jos, Valea Prahovei sau în aparatul Comitetului Central al P.C.R., dovedindu-se un militant ferm, strîns legat de masele muncitoare, binecunoscut și iubit de muncitorii din București.

Deși închis și schingiuit de poliția burghezo-moșierească de nenumărate ori, tînărul muncitor ceferist rămîne mereu neclintit la postul său de luptă.

În septembrie 1940 la putere vin legionarii — organizație fascistă, agentura hitleristă în România. Asupra țării se abate un val întunecat de teroare antidemocrată și antipopulară. Dar vîrful cel mai ascuțit al dictaturii legionare a fost îndreptat împotriva celor mai curajoși și dîrzi fii ai poporului, ai clasei muncitoare — comuniștii. Numeroși comuniști cad victimă fărădelegilor legionare. Și în acel început sumbru, geros de ianuarie 1941, Constantin David este ridicat cu forța de acasă și, după ore întregi de schingiuire bestială, legionarii îl ucid mișelește în pădurea Pantelimon. Asasinarea lui Constantin David, precum și a altor comuniști și militanți antifasciști, a constituit una dintre paginile tragice ale luptei clasei muncitoare, a poporului nostru, și a arătat încă o dată chipul odios, antipopular al fascismului.

Astăzi, după 25 de ani, visurile și idealurile pentru care a luptat și s-a jertfit Constantin David, ca și numeroși alți militanți revoluționari și patrioți, i-au aflat împlinirea. Ca urmare a luptei revoluționare a clasei muncitoare ,a țărănimii și intelectualității, a întregului popor sub conducerea partidului comunist, steagul socialismului biruitor flutură deasupra României.

DRAMA COPIILOR GUATEMALEZI

Soarta tristă a copiilor guatemalezi a făcut, în repetate rînduri, obiectul unor statistici care constituiau punctul de plecare al unor proteste energice față de dezinteresul manifestat de guvernele ce s-au perindat în ultimii ani la conducerea treburilor acestei țări din America centrală. Ca întotdeauna, cifrele se dovedesc mai elocvente decît cuvintele în descrierea realității. În ceea ce privește Guatemala, aceste statistici oferă tabloul uneia dintre cele mai înapoiate țări ale continentului latino-american, mai ales în ce-i privește pe copii.

Cele mai răspîndite boli în această țară se dovedesc a fi paludismul, tuberculoza, paraziții intestinali, gastroenterita, pojarul. Ele atacă cu o forță deosebită îndeosebi copiii subalimentați. La fiecare o mie de nou-născuți mor 80, iar la fiecare mie de copii între un an și patru ani, mor 40. Potrivit cifrelor oficiale, 50 000 de copii mor anual în Guatemala din cauza foamei și a bolilor provocate de subalimentație.

Din vîrsta cea mai fragedă copiii trebuie să muncească. Nu este vorba numai de cei de la orașe, care sînt puși deseori la munci grele, în fabrici, în schimbul unor salarii minime, dar și de copiii de la sate. În perioada strîngerii recoltelor de cafea sau de bumbac, pe plantațiile aparținînd marilor latifundiari pot fi întîlniți zeci de mii de copii, avînd chiar sub zece ani, care muncesc alături de familiile lor, pentru a contribui la o sporire minimă a salariului de mizerie primit de părinți. Munca copiilor a agravat și mai mult criza învățămîntului, domeniu în care Guatemala ocupă unul din ultimele locuri în lume. Este suficient de amintit că, împreună cu Haiti, Guatemala deține locul întîi în ce privește analfabetismul, cu 80 la sută din populație analfabetă în regiunile rurale și 72 la sută în centrele urbane.

...Cauza principală a dificultăților învățămîntului o constituie lipsa școlilor și a profesorilor. Și, în acest domeniu, ultimele statistici date publicității la Ciudad de Guatemala sînt mai mult decît elocvente. Din cei 11 000 de învățători guatemalezi, 33 la sută nu au studiile necesare. Numai 47 la sută din totalul copiilor de vîrstă școlară între 7 și 14 ani reușesc să termine cursul elementar, în timp ce 53 la sută, adică 432 000 de copii, rămîn în afara procesului de învățămînt. Acestea sînt însă date generale, întrucît diferențele sînt mult mai mari între oraș și sat. În zonele urbane 77 la sută dintre copiii de vîrstă școlară sînt înscriși în școli, dar în zonele rurale numai 26 la sută. Lucrurile se prezintă într-o lumină și mai întunecată în ce privește învățămîntul mediu superior. Astfel, din aproximativ 600 000 de tineri între 15 și 20 ani, numai 45 000 reușesc să intre în licee !...

P. NICOARĂ

MALI. Pionieri, la o oră de desen, executînd desene cu motive tradiționale africane.

SURPRIZA LUI DIEGO

Cu cîteva zile înainte de Anul nou, micul Diego Bissero, în etate de doi ani, din Milano, i-a trimis lui Moș Gerilă o scrisoare cerîndu-i jucării. Scrisoarea a fost prinsă de un balon, căruia i-a dat drumul să zboare. După cîteva zile, pe adresa expeditorului a sosit un pachet cu daruri. În interior se afla o scrisoare din partea unui copil de patru ani din Zagreb (R.S.F. Iugoslavia), care spunea : „Te salut, micul și necunoscutul meu prieten ! Balonul mi-a adus scrisoarea. Și eu îți trimit jucăriile dorite. Îți doresc un An nou fericit și te îmbrățișez. Iosip Guszk — Zagreb".

[...]guțătorie sub cerul liber, în drumul caravanelor.

[...]ri și-ar face în decursul anilor. Și te primește într-o [...]ă de o construcție specială. Este ridicată pe un schelet [...] lemn, are pereții interiori demontabili, iar cei exteriori [...] făcuți din carton. Dimensiunile și forma caselor se pot [...]imba după gust. Nu gustul estetic a determinat însă [...]strucția unor astfel de case, ci condițiile locale — ne[...]eruptele cutremure care zguduie frecvent puzderia de [...]le japoneze ce îmbracă, pe mii de kilometri, ca o [...]tă, apele oceanului Pacific.

...Viscolul a mai contenit, dar întinderea albă și pustie nu se mai sfîrșește. Nici călătoriile prin deșert n-au fost parcă atît de grele. Drumul pe potecile înguste ale munților Nau-Lin, spre Pekin, a fost însă cumplit. Acolo...

Se pornise o ploaie torențială, făcînd aproape imposibil urcușul pe potecile mărginite într-o parte de stînci, iar în alta de prăpăstii adînci, înspăimîntătoare.

N-au dat însă înapoi. Picioarele le lunecau ca pe gheață. Se țineau aproape unul de altul, sprijinindu-se pe bețele cu vîrf ascuțit, pe care le aveau în mînă. Deodată, în urmă, s-a auzit un strigăt.

Negreanu...

S-a prăvălit în gol, cu bucata de stîncă surpată de sub picioare.

L-au scos la lumină cu frînghiile. Abia mai respira.

S-a stins într-un orășel din apropiere, unde l-au transportat într-o foaie de cort.

Era a doua grea pierdere după Pascu, călătorul care, din imprudență, murise, în casa unui rajah indian.

De atunci, călătoreau numai doi. Paul Pîrvu și Dumitru Dan. Cei care acum străbat întinderile albe spre strîmtoarea Bering.

Unul merge înainte, altul în urmă, iar Harap la mijloc, trăgînd sania.

Ham-ham !...

Harap s-a oprit, ciulindu-și urechile. Saltă capul și latră, frămîntînd zăpada cu picioarele.

— Ce-o fi simțit ? se întreabă Dumitru Dan ridicînd binoclul la ochi, privind înainte. Se vede fum, uită-te !

— Da, se vede și cu ochiul liber. O dîră de fum — un vapor blocat între colțuri de gheață.

S-au apropiat bucuroși că se vor putea odihni. Pe punte însă, marinarii au apărut cu armele în mînă. Au crezut că sînt niscaiva pirați. Erau încotoșmăniți cu foi de cort și blănuri jerpelite, încinși la mijloc cu frînghii groase.

Marinarii i-au primit în cele din urmă pe vas („Sekeveningen" — un vas olandez, care aștepta să se îndulcească vremea, să-și poată continua cursa), iar căpitanul, aflînd cine sînt, le-a certificat cu bucurie trecerea pe acolo, oferindu-le găzduire și hrană caldă.

Era în iarna anului 1913 — prima și singura iarnă întîlnită în călătoria lor.

Ajunseseră la strîmtoarea Bering, punte de gheață și apă între două continente, Asia și America, punte ce unește apele Pacificului de cele ale Oceanului Înghețat.

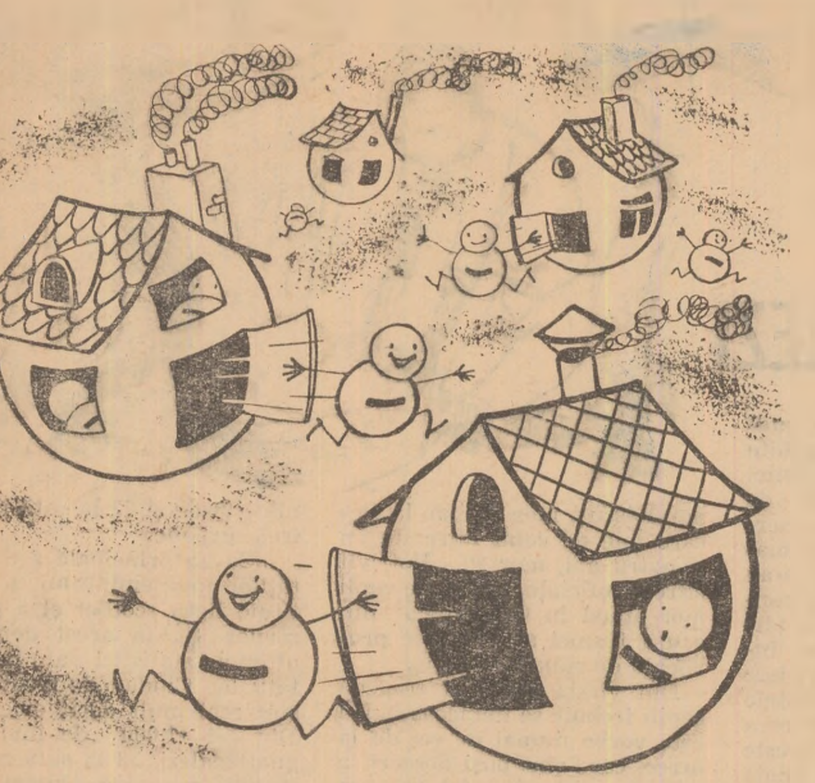
La orizont, pe țărmul celălalt, îi aștepta Alaska, pămîntul sălbatic al eschimoșilor...

Băștinași din tribul liberian Grebo.

(Continuare în numărul viitor)

ŞTIINŢĂ ŞI TEHNICĂ

PLASMA — A PATRA STARE A MATERIEI

Un cuvînt întîlnit des în literatura ştiinţifică — plasma — era cu ani în urmă complet necunoscut. Astăzi plasma interesează discipline ştiinţifice din cele mai diverse, fizica şi chimia, astronomia şi cosmonautica. De asemenea, apar încă de pe acum numeroase aplicaţii practice ale plasmei în industrie.

Ce este plasma?

Pînă nu de mult ştiinţa nu cunoştea decît trei stări ale materiei : solidă, lichidă şi gazoasă. Dar tot ştiinţa a dovedit că materia poate să existe şi în afara stărilor obişnuite, cu. proprietăţi complet diferite.

Ani de zile ştiinţa nu a dat o explicaţie corespunzătoare trăsnetului sferic, deoarece se ştie că electricitatea nu poate să ia forma unei sfere pentru că particulele electrice de acelaşi fel se resping. Mai tîrziu, prin anul 1933, cînd trăsnetul sferic a putut fi reprodus în laborator, s-a văzut că materia poate să se manifeste şi sub o altă formă decît cea cunoscută pînă atunci.

Plasma poate fi creată cu destulă uşurinţă. În fiecare secundă se creează plasmă în firmele luminoase, în lămpile fluorescente, iar ca generatori de plasmă pot fi un arc electric sau un banal tub de neon. Plasma ia naştere sub efectul căldurii cînd unul sau mai mulţi electroni sînt expulzaţi de pe orbitele lor. În cadrul acestui proces de ionizare apar ioni pozitivi şi electroni în stare liberă. Acest amestec de nucleu şi electroni liberi reprezintă o stare nouă a materiei care a fost denumită plasmă. Mai simplu, putem spune că plasma este un gaz partial ionizat

Proprietăţi uimitoare

Odată obţinută plasma apar şi proprietăţi noi. Dacă materia în stare gazoasă nu este bun conducător de electricitate, gazul ionizat este un excelent conductor, iar pe măsura creşterii temperaturii lui, conductibilitatea electrică întrece de mii de ori pe a celor mai buni conductori metalici. Materia în stare gazoasă are tendinţa de a se răspîndi în întreg volumul respectiv, plasma în schimb are tendinţa de a se restrînge. Plasma nu este uniformă. De-a lungul suprafeţii ei ea are temperaturi diferite şi ca urmare şi proprietăţi diferite. Între zonele ei au loc schimburi de energie. Plasma se încălzeşte pe măsura creşterii gradului de ionizare al gazului şi este instabilă, neputînd fi controlată şi dirijată cu uşurinţă. Particulele plasmei emit radiaţii electromagnetice pe diferite lungimi de undă.

Plasma are o viaţă extrem de scurtă, iar menţinerea ei se poate face numai la temperaturi foarte înalte. Plasmele de milioane de grade, generate de exploziile atomice nu au „trăit" decît o milionime de secundă.

Planeta noastră este înconjurată de plasmă

Din cele spuse pînă acum ar reieşi că plasma reprezintă o stare neobişnuită a materiei. Realitatea este însă cu totul alta. Dacă pe Pămînt se poate afirma că plasma, într-adevăr, reprezintă o stare anormală a materiei, cunoştinţele căpătate de oameni în explorarea spaţiilor cosmice au dovedit că plasma reprezintă 99 la sută din materia universului. Sateliţii artificiali ai Pămîntului au descoperit la 500 km altitudine centura de radiaţii Van Allen, care de fapt nu este altceva decît o barieră de plasmă care înconjoară Pămîntul. Această centură de radiaţii pe lîngă faptul că pune în pericol sănătatea echipajelor navelor cosmice, perturbează, datorită radiaţiei electromagnetice şi legăturile radio, necesare comunicărilor cosmonauţilor cu centrele terestre. Şi deasupra acestei centuri, în spaţiul considerat înainte ca domeniul vidului, plasma stăpîneşte spaţiul cosmic. Instalaţiile speciale de pe navele cosmice au detectat plasmă la mii şi mii de km în spaţiul cosmic. Soarele este cea mai importantă sursă de plasmă din apropierea Pămîntului. Ei împrăştie în spaţiu nori de plasmă ale căror particule ajung de multe ori şi pe Pămînt. Stelele şi celelalte corpuri cereşti conţin o plasmă total ionizată, deoarece chiar şi atomii cei mai grei şi-au pierdut electronii. Datorită acestui lucru densitatea ajunge uneori la 100 tone pe centimetru cub. Toate aceste lucruri ne fac să considerăm că de fapt plasma nu reprezintă cea de a patra stare a materiei, ci dimpotrivă, prima stare a materiei prin importanţa ei în univers şi prin existenţa ei cu mult înaintea celorlalte stări binecunoscute ale materiei.

Şi unele din aplicaţiile plasmei

Primele aplicaţii au fost, bineînţeles, în tehnica rachetelor cosmice. În timpul intrării navelor cosmice în atmosfera terestră, viteza şi temperatura învelişului exterior al navei din cauza frecării de păturile de aer provoacă o ionizare intensă şi nava se înconjoară de un înveliş de plasmă. Problema găsirii unor astfel de materiale capabile să reziste la temperaturi de 8 000° şi uneori şi mai mari, a putut fi rezolvată numai datorită arzătoarelor cu plasmă sau a cuptoarelor cu plasmă de înaltă frecvenţă.

Cu ajutorul arzătoarelor cu plasmă au putut fi obţinute în metalurgie aliaje foarte pure şi suduri speciale de o înaltă calitate. Arzătoarele cu plasmă pot fi folosite la fasonarea metalelor, în operaţiile de topire a metalelor, ş.a. În viitor, pe măsură ce cunoştinţele oamenilor despre plasmă se vor perfecţiona, se va lărgi şi domeniul de folosire a ei în tehnică.

A. NEAGU

Desene : G. BURSCHI

GEORGE VÎLSAN

1885 — 1935

George Vîlsan s-a născut la 21 ianuarie 1885 în Bucureşti. De mic copil a îndrăgit călătoriile. Această pasiune a lui a fost încurajată de tatăl său, mecanic de locomotivă, care îl ducea cu el în drumurile lungi făcute cu trenurile de marfă sau de pasageri.

Din goana trenului, micul George admira frumuseţile peisajului românesc pe care avea să-l descrie atît de plastic în lucrările cu caracter geografic publicate de el mai tîrziu.

Mama lui George, o femeie simplă, dar talentată, i-a îndrumat primii paşi şi l-a educat în spiritul admiraţiei pentru frumosul din natură.

După ce a terminat cursul primar şi apoi liceul, George Vîlsan s-a înscris la Universitatea din Bucureşti.

După ce îşi susţine cu deosebit succes lucrările de licenţă şi doctorat, este numit în învăţămîntul superior, mai întîi la Iaşi, apoi la Cluj şi în anul 1930, la Bucureşti.

La început, atras de literatura beletristică, a publicat schiţe, nuvele şi poezii în revistele : Convorbiri critice, Sămănătorul şi Convorbiri literare. Dar studiul ştiinţific l-a atras mai mult şi, ca profesor de geografie, director al Institutului de Geografie şi preşedinte al Societăţii de Etnografie a terminat o serie de lucrări care i-au adus consacrarea pe plan naţional. La vîrsta de 35 ani a fost ales membru al Academiei Române.

George Vîlsan a studiat şi întocmit una din cele mai interesante lucrări geografice despre Cîmpia Română.

A fost un strălucit profesor şi îndrumător pentru multe generaţii de studenţi, deveniţi apoi geografi cu renume.

Savant şi profesor, poet şi povestitor, George Vîlsan a dus mai departe ştiinţa geografică din ţara noastră. Astăzi geografia românească avînd asigurată o bază materială la care nu puteau rîvni oamenii de ştiinţă din vremea lui Vîlsan, merge înainte pe drumul deschis de marele geograf.

prof. E. MUNŢIAN

ŞTIAŢI CĂ...

- Morse, descoperitorul aparatului cu acelaşi nume şi al telegrafiei, n-a fost inginer, ci pictor ?

- În Irlanda se află un munte, în apropierea căruia ecoul se repetă aproape de 100 ori şi seamănă cu un cor uriaş ?

- Capacitatea de înmagazinare a ciocului şi a guşei pelicanului este mai mare decît stomacul acestei păsări ?

- Lecythis Paraensis este un uriaş al pădurilor Amazonului ? El face fructe de mărimea unui pepene, avînd circa 40 de seminţe asemănătoare nucilor şi un conţinut de 50 la sută de ulei comestibil.

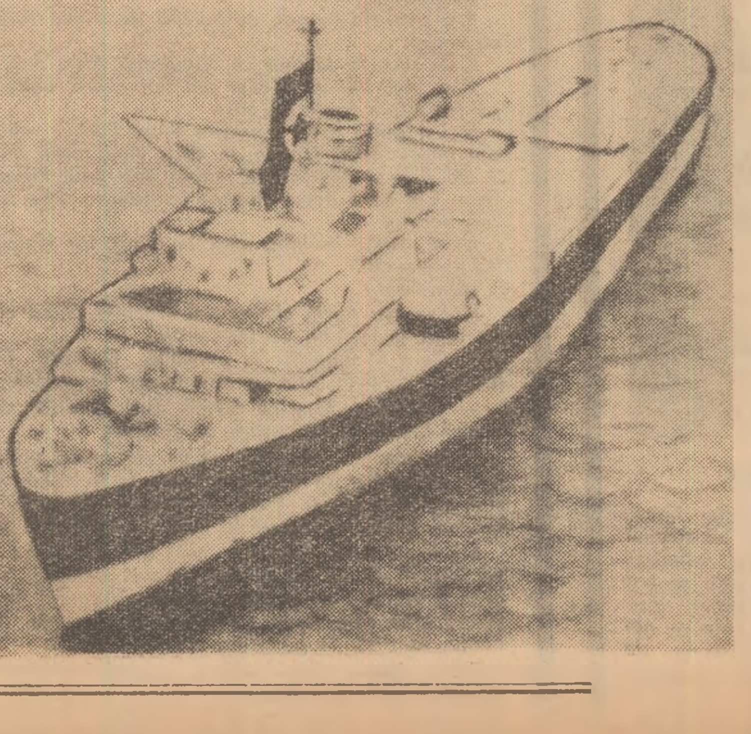
- Cea mai voluminoasă carte cunoscută este atlasul geografic editat în Olanda în anul 1669 ? El are dimensiunea de 1,15 × 1,75 m.

NAVE GIGANT

Tendinţa actuală în construcţia de nave este de a se construi nave cu capacităţi din ce în ce mai mari. Şi în domeniul construcţiilor navale, ca şi în multe alte domenii ale tehnicii, Japonia figurează pe unul din primele locuri din lume.

După ce zilele acestea a fost lansat la apă la Yokohoma cel mai mare vas petrolier din lume — „Tokyo Maru" — cu un deplasament de 150 000 de tone, tot în Japonia a început luna aceasta construcţia unui alt vas petrolier de 205 000 tone. El va fi cel mai mare vas care a existat pînă acum şi va fi terminat în luna noiembrie a acestui an. Vasul va fi lung de 342 m şi lat de 50 m. El va putea să transporte anual două milioane tone de petrol brut din Golful Persic în Japonia. În curînd şantierele navale din Japonia vor începe construcţia unui alt vas gigant care va avea „numai" 191 000 tone. Avantajele economice ale acestor nave uriaşe nu sînt chiar de lepădat. Din calculele făcute reiese că se obţine o reducere a preţului de cost cu 25% folosind nave de capacităţi atît de mari, în comparaţie cu navele cu tonaj mediu. De asemenea, datorită automatizărilor introduse în conducerea acestor nave se poate reduce echipajul în proporţie de circa 50%.

În clişeu macheta navei petroliere care va avea un tonaj de 205 000 tone.

În anul care a trecut, 1965, foarte mulţi dintre voi v-aţi întrecut în nenumărate competiţii sportive, obţinînd performanţe dintre cele mai frumoase. Multe dintre acestea, datorită valorii lor, au fost înscrise cu majuscule în statisticile federaţiilor de specialitate.

Dragostea voastră pentru sport, pasiunea pentru o anumită disciplină sportivă au făcut ca an de an Uniunea de Cultură Fizică şi Sport din Republica Socialistă România să introducă în calendarul competiţiilor sportive oficiale tot mai multe competiţii sportive republicane, pentru voi.

Anul 1966, pe al cărui drum n-am păşit nici de o lună, este foarte bogat în competiţii sportive.

CALENDARUL COMPETIŢIILOR SPORTIVE PE ANUL 1966 REZERVATE COPIILOR

Dintre toate acestea se detaşează SPARTACHIADA PIONIERILOR ŞI ŞCOLARILOR, cea mai mare întrecere sportivă organizată pentru voi.

În acest an însă, vă aşteaptă şi alte mari surprize. Pentru prima dată „Scînteia pionierului", împreună cu Federaţia Română de tenis de cîmp, organizează pentru voi prima ediţie a Concursului republican de copii dotat cu Cupa „Scînteii pionierului".

O surpriză îi aşteaptă şi pe micii fotbalişti. În colaborare cu Federaţia Română de fotbal, gazeta noastră va organiza în vara acestui an „TURNEUL CELOR 14". În această întrecere îşi vor disputa întîietatea 14 echipe de copii care activează în cadrul centrelor de copii şi juniori.

Turneul se va disputa prin eliminare. La marea finală de la Bucureşti, care va avea loc în ziua finalei „Cupei României" la fotbal, echipei cîştigătoare i se va decerna un trofeu deosebit de original, — „Mingea celebrităţilor sportive". Cîştigătorii trofeului vor putea vedea în original, scrise pe minge, numele unor celebri sportivi ai lumii. O singură destăinuire: EUSEBIO. Tot pentru micii fotbalişti mai avem încă o veste bună. Cunoscînd pasiunea lor pentru fotbal Federaţia Română de fotbal a stabilit şi organizarea unui concurs intitulat „CEL MAI BUN PITIC". Pentru cîştigarea acestui titlu vor trebui trecute toate etapele premergătoare finalei. În ce va consta concursul? În executarea de lovituri tehnice (verificarea cunoştinţelor tehnice ale piticilor). Pe cîştigătorul acestui concurs îl aşteaptă o surpriză deosebit de frumoasă pe care însă n-o destăinuim acum, ci în ziua finalei.

Dar pentru că sîntem la capitolul surprize, să vă mai destăinuim încă una. Iubitori ai tenisului de masă! În acest an gazeta noastră împreună cu Federaţia Română de tenis de masă organizează pentru voi prima ediţie a Concursului republican de copii dotat cu Cupa „Scînteii pionierului". Pentru a putea participa la această pasionantă întrecere va trebui să vă înscrieţi la unul din centrele de iniţiere a tenisului de masă. Nu este de loc greu. Ele funcţionează în toată ţara în cadrul asociaţiilor sportive. Învingătorilor li se va decerna titlul de „Cîştigător al primei ediţii a Concursului republican dotat cu Cupa „Scînteii pionierului".

Dar oare să-i fi uitat pe cei care îndrăgesc natația? Nu, nicidecum. La natație există o veche tradiţie. În vara acestui an Federaţia Română de nataţie şi Scînteia pionierului vor organiza pentru prima dată Campionatul republican de copii dotat cu Cupa „Scînteii pionierului".

Competiţiile sportive rezervate pentru voi sînt însă mai numeroase. Iată alături calendarul tuturor competiţiilor sportive ce se vor organiza în anul 1966.

SPARTACHIADA PIONIERILOR ŞI ŞCOLARILOR (întreceri finale)

Atletism: Cîmpulung Muscel, în ziua **de 26 iunie.**

Nataţie: Bucureşti **între 11—14 august (concomitent se va desfăşura şi Campionatul republican de copii dotat cu Cupa „Scînteii pionierului").**

Tenis de cîmp: Hunedoara **între 24 şi 28 august (concomitent se va desfăşura şi Concursul republican de copii dotat cu Cupa „Scînteii pionierului".**

Gimnastică: Constanţa în zilele de 26 **şi 27 noiembrie.**

PATINAJ VITEZA

Campionatul republican de copii: Tuşnad între 1 şi 6 februarie.

PATINAJ ARTISTIC

Concursul republican de copii: Bucureşti **între 11—13 martie.**

SCRIMA

Campionatul republican de juniori (copii pînă la 15 ani). Finala la Bucureşti între 16—19 martie

FOTBAL

„Turneul celor 14". Finala va avea loc la Bucureşti **în ziua de 3 iulie (participă echipe de copii din centrele de copii şi juniori.**

TENIS DE MASA

Concursul republican de copii dotat cu Cupa „Scînteii pionierului": Finala la Tg. Mureş **între 14—16 august.**

GIMNASTICA ESTE PASIUNEA MEA

Sonia IOVAN
maestră a sportului,
fostă campioană a ţării

Gimnastica este cea mai mare pasiune a mea. Am îndrăgit-o încă de la vîrsta fragedă a copilăriei. Drumul spre măiestria sportivă n-a fost de loc uşor. Mi-au trebuit ani de muncă perseverentă, de răbdare şi ambiţie. Pînă la urmă însă aceşti ani mi-au adus mari bucurii pe care nu le voi uita toată viaţa.

Astăzi sînt antrenoare federală şi am cunoscut nenumăraţi copii talentaţi la gimnastică. *Ispravnicu Vanda,* din Bucureşti, *Goreac Alina,* din Lugoj, *Alexa Ofelia,* din Cluj sînt numai cîteva nume despre care sînt sigură că se va auzi şi în viitor.

În anul acesta, concomitent cu spartachiada pionierilor şi şcolarilor, se organizează şi campionatul republican de copii. Un minunat mijloc de afirmare pentru voi.

Aş fi nespus de bucuroasă ca la finalele acestor mari competiţii de gimnastică să întîlnesc cît mai mulţi dintre cititorii acestor rînduri. În fiecare moment deviza voastră trebuie să fie: *„Noi sîntem schimbul de mîine al gimnaştilor ţării. Nouă ne revine sarcina de a ridica gloria sportivă a patriei pe trepte şi mai înalte".*

MICII MAEŞTRI AI MINGII DE CELULOID

Ella CONSTANTINESCU
antrenor federal,
maestru emerit al sportului

Copiii fac parte din categoria celor mai entuziaşti admiratori ai celebrităţilor sportive, îşi aleg „eroii" din cadrul ramurilor sportive preferate, urmăresc performanţele acestora şi se trezeşte în ei dorinţa de a face sport şi de a deveni, poate o dată, şi ei campioni.

Federaţia Română de tenis de masă îşi lărgeşte mereu sfera preocupărilor privind atragerea unui număr cît mai mare de copii şi pionieri talentaţi spre practicarea tenisului de masă, în centre de antrenament care funcţionează sub îndrumarea unor antrenori calificaţi. Pionieri ca: Macovei Cornel, Sîngiorgian Iancu, Arjoca Dumitru, Apostu Dan, Preda Dumitru, Spiridon Nicoleta, Pescăreanu Mariana, Toma Roberta, Alexandrescu Cornelia *şi mulţi alţii din centrele de copii de la Iaşi, Craiova, Bucureşti, Tg. Secuiesc, Braşov, Tr. Severin, Bocşa Vasiovei, Timişoara au început să fie cunoscuţi în lumea tenisului de masă românesc. Toţi aceşti copii s-au evidenţiat cu ocazia primului concurs cu caracter republican organizat pentru centrele de copii în luna iulie 1965 la Tg. Mureş.*

Privim cu entuziasm iniţiativa „Scînteii pionierului" de a organiza împreună cu Federaţia Română de tenis de masă prima ediţie a Concursului republican de copii dotat cu Cupa „Scînteii pionierului".

Sînt convinsă că această frumoasă iniţiativă va trezi un mare interes în rîndurile voastre.

Pagină realizată de Radu P[illegible]
Desen: Puiu MA[illegible]

Ce citim și cum citim

CĂLĂTORIE PE OCEANUL LITERELOR

de Mircea SINTIMBREANU

Într-un fel, fiecare carte e o navă perfect pusă la punct pentru una sau mai multe descoperiri, a cărei comandă o preiei cîteva zile... Ce este foarte important în această „navigație" ?. Cred că trei lucruri : să-ți precizezi itinerarul, să păstrezi tot timpul cel mai vast orizont asupra drumului parcurs și să-i întocmești harta. Sau, lăsînd de o parte comparația : să știi să-ți alegi cartea, să știi cum s-o citești și să ții evidența „descoperirilor" din cărțile citite.

Alegerea. Spațiul nu ne îngăduie să stăruim acum asupra acestui moment de „răscruce", dar e bine ca alegerea cărții de citit s-o faci *înainte* de a ajunge în bibliotecă. Există recomandări și indicații. Mai există nevoile tale. Și propriul tău gust și vîrsta. E bine să consulți toți acești factori pentru a nu cădea în capcane „copilărești", să alegi, de pildă, cărțile după copertă, după grosime, după poze... Poate nu reușești totdeauna să alegi dinainte cartea potrivită, dar socotesc că măcar a-ți preciza sfera intereselor este obligator. — „Dați-mi o carte de călătorii... sau de povestiri eroice... etc.". Cu condiția să nu te izolezi într-un singur domeniu ca într-o mare moartă, să încerci să pătrunzi prin trecători — chiar aparent neospitaliere — spre cît mai multe orizonturi.

Lectura. O lectură rodnică își are cerințele ei. Există recordmeni ai cititului, copii care *înghit* cărțile ca pe niște pateuri, imboldiți parcă de cine știe ce pariu. Acești maratoniști ai lecturii, sar pagini, pasaje și aleg din zecile de drumuri ale unei cărți o singură cărare — dialogul sau acțiunea. Ei vor să știe cît mai repede cu putință „ce se întîmplă". Restul pentru ei este „umplutură". Citesc la masă, sub bancă, sub plapumă... Alții nu biruie nici cele mai ușoare „cote" ale unei cărți, părăsesc drumul chiar după primele suișuri. Ei așteaptă totul de la carte, ca aceasta să-i poarte în zbor ca rațele sălbatice pe Niels din povestea Selmei Lagerlöf. De aceea la 11—12 ani îi vezi citind și răscitind doar... basme.

Trebuie să acorzi încrederea ta autorului, ca unui ghid. Urmează-l, ascultă-i vocea — chiar cînd ea e șoaptă. Caută să-l înțelegi, lasă-i răgazul de a-ți spune ceea ce vrea, așa cum el însuși, nopți și nopți, și-a compus fiecare frază. Altminteri, de ce am mai citi ? Ne-am mulțumi cu un rezumat...

Și evidența. Notează-ți într-un *jurnal de lectură* cărțile citite și autorul lor. Încearcă rezumarea operei sau schițarea „problemei" ei în cîteva rînduri, ca și cum ai recomanda-o telegrafic unui coleg. Scrie-ți acolo impresiile, cugetările tale pe marginea cărții, întîmplările deosebite, expresiile care te-au încîntat, observațiile izbitoare. Și nu uita că a citi înseamnă (la toate vîrstele, dar mai ales la a voastră) și a *reciti*. Încearcă această experiență, a celei de *a doua lecturi*, așa cum într-un loc îndrăgit te reîntorci în fiecare vacanță sau cum unui prieten drag nu te mai saturi să-i asculți glasul.

Există asemenea cărți — prietene. Și nu puține. Nu degeaba vorbim despre literatură ca despre un tezaur.

CITITORI FRUNTAȘI

Lui Adrian îi plac foarte mult povestirile istorice, de călătorii și aventuri. Desigur, studiază totodată și cărți care să-l ajute în pregătirea lecțiilor. Anul trecut, a parcurs, de pildă, patruzeci și două de volume. Sadoveanu, Cezar Petrescu, Victor Eftimiu, Defoe, Dumas sînt cîțiva din autorii pe care i-a cunoscut și i-a îndrăgit mult.

Rusu Adrian, din clasa a IV-a A, de la Liceul din Vălenii de Munte, regiunea Ploiești, este și un elev fruntaș. Catalogul, în dreptul numelui său indică numai note foarte bune.

De fiecare dată cînd citește o carte este nerăbdătoare să-și spună în clasă impresiile. Colegii o ascultă cu interes. Unii dintre ei, care nu citesc cu aceeași pasiune, devin curioși, se duc la biblioteca școlii să împrumute cărțile discutate și, încetul cu încetul, devin ei înșiși prieteni apropiați ai lecturii.

Pioniera Ștefan Daniela, din clasa a V-a D, de la Liceul din Vălenii de Munte, este și o elevă silitoare la învățătură, și o cititoare destoinică, și o popularizatoare harnică a cărții literare.
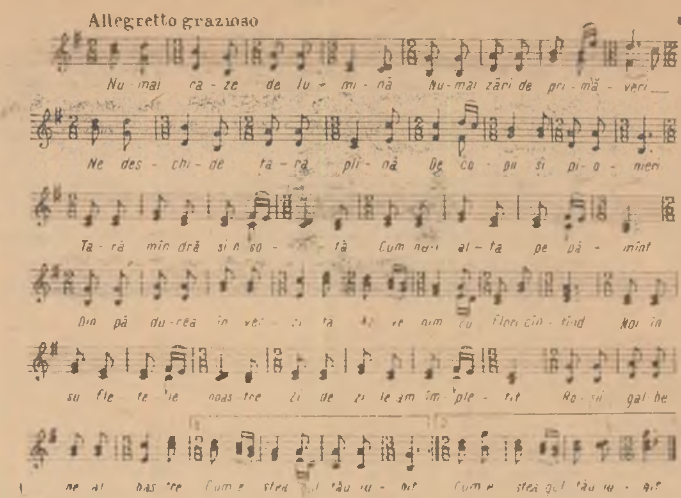
O AVENTURĂ NEOBIȘNUITĂ

Într-o zi, trei băieți, erau la pescuit. Deodată, un obiect greu s-a agățat de undiță.

Oare ce se ascunde în săculețul pescuit din rîu? Dezlegarea enigmei îi atrage pe cei trei prieteni în viitoarea unei aventuri neobișnuite. Despre peripețiile ei veți afla citind cartea „PE URMELE JURNALULUI DE BORD" a scriitorului iugoslav Milivoj MATOSEK.

ȚARĂ MÎNDRĂ

Versuri : M. COSMA — **Muzica : Fl. STAICU**

Refren :

Țară mîndră și-nsorită
Cum nu-i alta pe pămînt,
Din pădurea înverzită
Azi ți-aducem flori, cîntînd.

Noi în inimile noastre
Zi de zi le-am împletit
Roșii, galbene și-albastre
Cum e steagul tău iubit.

Viitor de aur are
Tot ce știm mai drag sub cer :
Plaiul nostru — numai soare
Cu partidul — braț de fier !

Refren...

De la voi pentru voi

Stăteam de vorbă cu **FLORICA TEODORU,** directoarea Teatrului de păpuși din Timișoara. Aflasem că, aici, copiii spectatori își vor spune cuvîntul. Mă întrebam : În ce mod copiii își vor exprima părerea și dorințele ? Într-o consfătuire a lor cu actorii, sau în discuții mai amănunțite în care tinerii spectatori să-și formuleze părerile despre un spectacol ? Directoarea teatrului mi-a arătat că aceste lucruri se petrec de obicei. Acum însă, teatrul dorește să se apropie și mai mult de gîndurile și preocupările copiilor.

— DECI VA FI O ÎNTÎLNIRE MAI DEOSEBITĂ CU SPECTATORII

— Da, o întîlnire în care spectatorii vor deveni... spectatori creatori. Cu alte cuvinte, am organizat un concurs. N-am dat o temă anume, pentru că dorim să fie cît mai cuprinzător. Să-și caute fiecare copil tema care îl atrage, să creeze el singur subiectul. Copiii inventează ei înșiși jocuri noi. Sînt, de asemenea, copii care, cînd citesc o carte și o povestesc, merg mai departe, imaginează alte peripeții, o poveste a lor. Noi, teatrul, prin acest concurs, vrem să dăm cuvîntul imaginației copiilor, gîndirii lor artistice.

— CU CE CREAȚII VOR PARTICIPA COPIII ?

— Cu jocuri, cîntece, ghicitori, poezii, scenete hazlii, toate ilustrate cu desene... Concursul se va încheia la 15 februarie. Pot participa copiii din regiunea noastră și din celelalte regiuni ale țării.

— ȘI DUPĂ CONCURS ?

— O surpriză, răspunde zîmbind directoarea. Desigur, se vor împărți premii, ca la orice concurs. Dar vom face apoi un spectacol de miniaturi scrise și desenate de copiii participanți la concurs. Ele vor prinde viață pe scenă, de la ei pentru ei.

Așadar, de la voi, copii, pentru voi !

Margareta MICU

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA : București, Piața „Scînteii" telefon 17 60 10, 17 60 20 ; Tiparul : Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"